

Què ens ensenya aquest Onze de Setembre?

Moviment de Defensa de la Terra

www.defensadelaterra.org

info@defensadelaterra.org

Després de la cita anual obligada de l'independentisme, i a poc menys d'un mes del 9 d'octubre, convé que en traquem unes primeres conclusions.

En primer lloc, cal tenir clar el context de la Diada passada, que és la segona sota la dominació rampant del PSOE i amb el país immersit, a més, en els debats de la casta política per uns nous Estatuts d'Autonomia.

Els propòsits d'aquest partit en una conjuntura que li era especialment favorable eren ben clars i s'han manifestat per mitjà d'algunes atzagaiades d'"enaltiment de la hispanitat" (i, per tant, amb l'ànim de contribuir a la destrucció gradual de la dignitat i la identitat catalanes). El fet és, però, que ni la provocació d'introduir de manera artificiosa la llengua espanyola a la celebració oficial de la Diada, ni les pallassades militaristes de Bono a Barcelona, no han passat de ser uns episodis rústecs de provocació.

Per als qui voldrien (el PSOE i CIU, principalment) que la Diada es reduís a una simple celebració exultant de la submissió de la nostra nació, la notícia més remarcable, que s'esforçaran d'amagar, és justament que arreu del país han continuat les mobilitzacions de l'Esquerra Independentista, entre les quals cal destacar les que han tingut un caràcter unitari (Girona, Sabadell, Manresa, Vic, Lleida, Badalona, Cerdanyola, etc.). En aquests actes, el nostre moviment ha mostrat, a més, un arrelament sòlid a les lluites socials, ecologistes i de gènere d'arreu del país.

Així doncs, malgrat els intents dels partits del règim actual per ofegar-la, l'Esquerra Independentista manté una important vitalitat i la seva existència mostra les febleses d'aquest gegant amb peus de fang que és la monarquia parlamentària borbònica espanyola i la seva sucursal local, gestors tant del capitalisme com del patriarcat.

Tot i la censura, la manipulació i el silenci de l'aparell mediàtic, que ha presentat l'esperit de la Diada com un cant entusiasta al nou Estatut, al llarg de tot el cap de setmana passat i en llocs molt diferents del país, el conjunt del nostre moviment ha escampat un discurs crític amb aquest vincle polític que ens vol continuar tenint sotmeses/os i explotats/des, alhora que ha fet una crida unànime a treballar de manera decidida per la Independència i el Socialisme.

Hem de ser conscients, però, que aquest escull important que representa el boicot informatiu dels mitjans de comunicació principals, el qual ens impedeix d'establir la connexió definitiva amb el conjunt dels sectors socials susceptibles de mobilitzar-se per l'alliberament independentista, només es podrà vèncer amb un augment de la penetració social del nostre moviment. És en aquest punt on hi ha una de les nostres flaqueses, que d'una banda permet la desviació d'una part massa gran del potencial independentista cap als carrerons sense sortida del reformisme regeneracionista que tan aferrissadament defensa ERC, sobretot després d'haver aconseguit determinades quotes de poder; i d'altra banda, alimenta també en d'altres sectors independentistes posicions poc madures, mancades d'orientació i d'eficàcia polítiques.

Només l'existència d'un bloc polític sòlid de l'Esquerra Independentista permetrà que els esforços que centenars de militants realitzen dia rere dia, any rere any, puguin llevar el fruit conseqüent sense rebre la sagnia de manipulacions exteriors, ni restar embolicats per actuacions espontànies i/o poc elaborades políticament, que, com es va demostrar en d'altres etapes del moviment, a la llarga esdevenen estèrils, contraproductius i/o fàcilment manipulables. (Si d'alguna cosa han de servir el record i l'anàlisi dels errors del passat és per no repetir-los.)

I per bastir aquest bloc polític sòlid cal que, entre d'altres eines, el moviment es doti d'un referent unitari de masses, ja que no és una dèria irracional de l'MDT, sinó una necessitat viscuda i sentida per centenars de militants del nostre moviment.

El debat entorn dels diferents aspectes de l'Estatut de Catalunya estricta (dret a l'autodeterminació, espoliació fiscal, interferències de l'Estat espanyol, manipulacions dels espanyolistes del PSOE, flaqueses i contradiccions d'ICV, submissió i concessions inadmissibles d'ERC) no ha atret passions, però sí que ha tingut com a conseqüència involuntària haver llançat a l'aire una pregunta que els homes del règim actual voldrien tancar ben aviat.

I si fos possible? I si fos possible no ser robats, ni explotats ni explotades ni dominades; poder-nos desenvolupar lliurement...? I si això de la Independència no fos res més ni res menys que la clau política que ens hauria d'obrir les portes de la llibertat individual i col·lectiva?

Continuar treballant per a dotar-nos de les eines necessàries per a la unitat operativa de l'Esquerra Independentista ha de fer possible que aquest gran interrogant que ha planat, més que mai abans, per tots els actes d'aquesta diada pugui començar a prendre cos social i a fer-se una realitat política efectiva, en un futur ben proper.

Països Catalans, 15 de setembre de 2005